Schiller Instituttet

*** si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk ***

USA og Rusland må samarbejde – Kun et nyt paradigme kan forhindre fascisme!

Af Helga Zepp-LaRouche

12. december 2015 – Alt imens verden går mere og mere op i limningen, bliver det mere og mere åbenlyst, at en forbliven i det gamle, angloamerikansk dominerede paradigme med globalisering ikke alene dagligt forhøjer faren for verdenskrig, men også, at fascistiske løsninger er under forberedelse eller allerede udøves på begge sider Atlanten.

Men hverken menneskehedens udslettelse i et termonukleart Armageddon eller ofringen af menneskeliv til fordel for finansoligarkiet er uundgåelig. At forhindre dette kræver først og fremmest, at man overvinder partianskuelser eller geopolitiske anskuelser og i stedet erstatter dem med et upartisk samarbejde på alle niveauer, for menneskehedens fælles interesser. Ikke overraskende viser EU, der siden Maastrichttraktaten har udviklet sig til et monstrum, i lyset af flygtningekrisen og det forestående finanskrak, sig ikke alene at være en mislykket model, men EU er yderligere nu ved at gennemføre en åbenlyst fascistisk politik. Det seneste fremstød i denne retning er Bruxelles meddelelse om, at den under alle omstændigheder allerede afskyelige EU-grænsekontrol-organisation Frontex skal erstattes af en ny organisation, der kontrolleres fra Bruxelles, og som deporterer flygtninge med egne grænsevagter, opererer i ikke-EU-medlemsstater og kan sætte sig ud over indvendinger fra medlemsstater. Dermed ville det i flygtningespørgsmålet komme til den største overførsel af suveræ-nitet til Bruxelles, siden euroens indførelse. Den forestilling, at man skulle kunne afskærme Europa gennem en ny *Limes* med våbenmagt, når Sydvestasien og Afrika er ved at synke til bunds i krig, kaos og fattigdom, er lige så åndsvag, som den er umenneskelig.

Men den, der imidlertid tænker, at EU-monstrummet med denne politik ønsker at beskytte menneskene inden for *Limes*-murene, er galt afmarcheret. EU-kommissionen truer nu f.eks. Italien med retsligt sagsanlæg, fordi den italienske regering, over for fire, nedkørte banker, kun har anvendt den af alle EU-medlemmer vedtagne »Bail-in-lov« – den såkaldte Cypernmodel – partielt, i kombination med en »Bail-out«: Det skulle således have drejet sig om en ulovlig, statslig hjælp. På trods af dette kompromis, mistede mange kunder i disse banker hele deres indskud; en 68-årig pensionist fra Civitavecchia, som havde alle sine sparepenge stående i Banca Etruria, begik selvmord. Statsanklageren gennemfører nu undersøgelser om anstiftelse til selvmord. Det er blevet kendt, at Den italienske Centralbank havde modsat sig Den europæiske Centralbanks, ECB's, krav og foretrukket at gøre krav på penge fra den europæiske indskudsgarantifond til en bail-out. Frem for alt i Tyskland er der voldsom modstand imod opbygningen af denne mekanisme, fordi det naturligvis primært er de tyske bankkunder og skatteborgere, der skal betale regningen. Den italienske bail-in giver en forsmag på den generelle ekspropriering af borgeren, som EU i tilfælde af det nært forestående finanskrak har i vente.

Facit: Der er hverken en union eller en idé om Europa i EU, og den har hverken et koncept for løsningen af

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Michelle Rasmussen; Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:
Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

flygtningekrisen, og forsvarer heller ikke det almene vel for borgerne inden for EU, og de eneste interesser, som den beskytter, er finansoligarkiets og EU's overdrevent oppustede bureaukratis. Jo hurtigere, dette mostrum bliver opløst og Europas suveræne nationalstater gør en ende på kasinoøkonomien gennem at indføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven, atter sætter gang i realøkonomien gennem et nyt kreditsystem og samarbejder med Rusland og Kina om løsningen af eksistentielle problemer, desto bedre.

På den anden side Atlanten bliver flere og flere indflydelsesrige personligheder overbevist om, at hverken USA eller resten af verden ville overleve det, hvis Obama fortsat er militær øverstbefalende i de resterende 13 måneder af sin embedsperiode. Det er i informerede kredse en offentlig hemmelighed, at Obama giver sin – delvis ikke engang stiltiende – støtte til den igangværende række af provokationer imod Rusland og Kina, fra Tyrkiets nedskydning af det russiske bombefly over Syrien, til deployeringen af amerikanske specialstyrker og tyrkiske soldater i Irak, eller til det amerikanske luftvåbens bombning af syriske soldater.

Under den seneste militærøvelse med det landbaserede missilforsvarssystem »Aegis Ashore« tilintetgjorde den amerikanske flåde og missilforsvarspersonellet på Stillehavs-testområdet på Hawaii med held en ballistisk raket, der tjente som mål. Prøveaffyringen demonstrerede også Aegis-Ashore-systemets evne til at samarbejde med andre radarsystemer, hvilket kraftigt udvider det integrerede forsvarsskjold, som Aegis-systemet til vands og til lands leverer. Systemet, såvel som hele det amerikanske missilforsvarssystem, doktrinen om »Prompt Global Strike« og doktrinen om »Air-Sea-Battle«, har som sit mål at kunne gennemføre et førsteangreb imod Ruslands og Kinas atomare gengældelsesevne. Det russiske militær har gentagent entydigt gjort det klart, at de ikke kan og vil tillade, at disse systemer bliver så udbygget, at Rusland ikke længere er i stand til at forsvare sig. Og dette tidspunkt er allerede rykket meget tæt på.

Bekymringen for, at man snart kunne nå til det punkt i konfrontationen med Rusland, hvor der ikke længere er nogen vej tilbage, er baggrunden for en række artikler, i hvilke man nu kræver en aktivering af Den amerikanske Forfatnings 25. tillæg, nemlig den klausul, der anvendes, når præsidenten af fysiske eller psykiske grunde ikke mere er i stand til at udøve sit embede. (Se f.eks. *http://www.breitbart.com/big-government/2015/12/08/the-nuclear-option-is-it-time-to-invoke-the-25th-amendment/*)

Ikke mindre voldsom er ophidselsen i det Republikanske Partis ledelse over Donald Trumps valgkampagnesuccesser, der tilsyneladende ikke er til at stoppe. Donald Trumps demagogi, der tjener fascistiske tendenser, har allerede tilintetgjort udsigterne for den hidtidige Wall Street-favorit, Jeb Bush. Republikanernes såkaldte »Power Broker« frygter et totalt magttab, hvis det skulle lykkes Trump at vinde nomineringen.

I Amerika er der i øjeblikket en klar forskel på de utopiske høge, der hengiver sig til den illusion, gennem en kombination af provokationer og den teknologiske overlegenhed i våbenkapløbet, at kunne tvinge Rusland og Kina i knæ – og som derved risikerer menneskehedens udslettelse i en atomkrig – og så dem, som bl.a. den tidligere chef for militærets efterretningstjeneste, DIA, general Michael Flynn, der hævder, at denne verdens eksistentielle problemer kun kan løses, hvis USA, Rusland og Kina samarbejder – en holdning, der støttes af alle fornuftige mennesker i Europa.

Terrororganisationen ISIS (Islamisk Stat) opererer over hele verden, og den truer ethvert land på Jorden – men truer i særdeleshed kraftigt Europa, Rusland, Kina og USA, hvorfra den rekrutterer yderligere jihadister – så længe, den har en territorial operationsbase, der rent faktisk gøres mulig gennem Vestens, Tyrkiets og Saudi Arabiens »koalition«. Sharon Premoli, en af de få overlevende efter angrebet den 11. september 2001, har netop i *Huffington Post* rettet et tilintetgørende angreb på Obamaregeringen, fordi denne til stadighed betegner Saudi Arabien som en allieret, til trods for, at landet er den egentlige magt bag ved det propagandaapparat, der finansierer udbredelsen af Wahhabi-Salafist-ideologien i alle radikale moskeer i hele verden. De individer, der lader sig købe af saudiernes penge, kan kun betegnes som det 21. århundredes nazistiske kollaboratører.

I Tyskland må det vanvid, det er at levere tunge våben til stater, der, som Saudi Arabien og Tyrkiet, støtter ISIS, ophøre. Og det er kynisk og kriminelt at tilbyde Tyrkiet penge for at de skal tilbageholde flygtninge, der er denne politiks ofre.

Lyndon LaRouche har ydermere opfordret til, at en upartisk koalition finder sammen, som tager alle nødvendige forholdsregler for at redde USA's eksistens. Til disse forholdsregler hører et strategisk samarbejde med Rusland og Kina, indførelsen af Glass/Steagall-loven og USA's tilbagevenden til sin identitet som republik.

Men også i Europa, og i særdeleshed i Tyskland, er en overvindelse af snæversynet partipolitik og dannelsen af en upartisk fornuftens koalition absolut afgørende. Løsningen på flygtningekrisen og faren for et nyt finanskollaps ligger i samarbejdet med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej for et globalt, økonomisk samarbejdsprogram, gennem hvilket Sydvestasien og Afrika bliver udviklet, så mennesker dér ikke længere må flygte for krig, sult og kaos. Kun, hvis vi med kort varsel bringer dette nye paradigme på dagsordenen og sætter menneskehedens fælles mål før de partiske eller formentlige nationale interesser, har vi en chance for at sikre menneskehedens overlevelse.

Den formaning, som George Washington udtalte i 1796 i sin afskedstale som USA's første præsident, er også gyldig for os i dag: De, der skatter partipolitik højere end loyaliteten over for Republikkens principper, ville legemliggøre den alvorligste fare for et skræmmende despoti. Det er vise menneskers interesse og pligt at afskrække og inddæmme denne partiske tankegang.

Er der i rette tid tilstrækkeligt med mennesker i USA, Tyskland, Frankrig eller Italien, der har modet og vidsynet til at føre en offentlig debat om disse spørgsmål og dreje roret omkring?